

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα Μεγαλειότερα Πράγματα του Κόσμου

— Η μεγαλειότερα κρημαστή γέφυρα της γης είνε ή μεταξύ Νέας Υόρκης και Μπρούκλιν. Τό κεντρικόν αὐτῆς τόσον ἔχει μήκος 486 μέτρων καί τό ὅλον τῆς μήκος είνε 1828 μέτρων.

Τό ὑψηλότερον ἐν ἐνεργείᾳ ἠφαιστεϊόν είνε τό Ποποκαταπέτλ (Καλιφόρνια ὄρος) ζέιμενον 35 μίλια μεσημβρινοδυτικῶς τῆς Ποπέμπλα τοῦ Μεξικῶ. Ἐχει ὕψος 5420 μέτρων ὑπέρ τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καί περιφέρειαν κρατήρος 3 χιλιόμετρα.

— Η μεγαλειότερα ἀπόστασις μεταξύ δύο τηλεγραφικῶν στύλων είνε στάς Ἰνδίας, μεταξύ Βεζόραχ καί Ζεοτινάγο. Ἀπέχουν ἀπ' ἄλλη-λων 1820 μίλια καί ὑποβασιζόμενοι τό τηλεγραφικόν σύρμα ὄπερ δι-έχεται ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ Κιστόνχ εἰς ὕψος 365 μέτρων.

— Η μεγαλειότερα λίμνη γλυκοῦ νεροῦ είνε ἡ Σουπέριορ, ἔχουσα μήκος 400 μιλίων, πλάτος 160 καί ἐπιφάνειαν 32.605 τετραγωνικῶν μιλίων. Ὁ μέσος ὄρος τοῦ βάθους τῆς είνε 278 μέτρα, τό δὲ μέγιστον βάθος 365 μέτρα. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς είνε 193 μέτρα ὑπέρ τήν θάλασσαν.

Τό μεγαλιότερον σπήλαιον είνε τό Μαμοῦθ εὐρισκόμενον στήν Κομητεία Κεϊντούκι. Ἀποτελεῖται ἀπό διάφορα ἀνάμιαλα χωρίσματα καί στοίχας μεγάλων διαστάσεων, τινές τῶν ὁποίων χωρίζονται ὑπό πλωτῶν διακλαδώσεων τοῦ ὑπογείου ποταμοῦ Ἐχιο, εἰς τοῦ ὁποίου τά νερά εὐρισκονται ψάγια τυφλά.

— Η μεγαλιότερα ὑπογείου σήραγγή στόν κόσμῳ είνε τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Λουζένης-Μιλάνου, ὅπου διασταυρώνονται ὅλοι οἱ πανευρωπαϊκοί σιδηροδρομοί. Ἡ σήραγγή εὐρίσκεται εἰς βάθος 474 μέτρων ὑπὸ τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἐν Ἀντεριματ καί 1820 ὑπὸ τήν κορυφήν τοῦ ὄρους Καστεράν τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, τό πλάτος τῆς είνε 8 μέτρα, τό ὕψος τῆς 5.75 καί τό μήκος τῆς 9.12 χιλιόμετρα.

Τά μεγαλιότερα δένδρα τοῦ κόσμου εἶναι τά Μαμοῦθ, εὐρισκόμενα στήν Καλλιφόρνια. Ἐνα ἐξ αὐτῶν μετρηθὲν εὐρέθῃ ἔχον ὕψος 115 μέτρων, καί περιφέρειαν τοῦ κορμοῦ εἰς μέν τήν βάσιν 33 μέτρων, ὀλίγον δὲ ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους 23 μέτρων. Ἡ ἡλικία τῶν ὑπερβαίνει τά 2000—2500 χρόνια.

— Η μεγαλιότερα ἔρημος είνε ἡ Σαχάρα, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῶν πεδιάδων τοῦ Νείλου. Ἡ ἔκτασις τῆς καταλαμβάνει 6000000 τετραγ. χιλιόμετρα, Κάθε πέντε, δέκα καί εἴκοσι χρόνια πέφτουν στή Σαχάρα κοσμογονικῆς βροχῆς. Τό καλοκαίρι τῆν ἡμέραν ἡ ζέσθη είνε τρομερά, ἀλλά τήν νύχτα κάνει κρύο. Τόν δὲ χειμῶνα ἡ θερμοκρασία πολλῆς φορῆς κατάρχεται τό μηδέν.

— Η μεγαλιότερα τῶν Πυραμίδων είνε τοῦ Χέοπος. Ἐχει ὕψος 137 μέτρων καί βάρος 5.052.500.000 ὀκάδων, χωρητικότητα δὲ 2.325.000 τετρ. μέτρων.

Τό σπουδαιότερον φρούριον είνε τό Γιβραλτάρ, εὐρισκόμενον ἐπὶ βραχώδους Χερσονήσου, προσεχούσης ἐν τῇ θαλάσῃ εἰς μήκος 5 χιλιόμετρων καί πλάτος 1200, ὁ κεντρικὸς αὐτοῦ βράχος ὑψοῦται 43,7 μέτρα ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Ἡ βορεια αὐτοῦ πρόσοψις είνε σχεδὸν κάθετος καί ἡ ἀνατολική πλήρως φοβερῶν κρημνῶν. Ἡ τακτικὴ φρουρά του ἐν καιρῷ εἰρήνης συγκρίεται ἐκ 12000 ἀνδρῶν.

Ο ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸν τουφεκίσω. Ἄλλ' αὐτὸ εἶπαν ἀδύνατο! Ὁ πατέρας μου μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε καί μου εἶπε:

— Σιωπή! Δὲν μπορεῖς νὰ μιλάς ἐστὶ στόν ἄνωτέρῳ σου. Μπρὸς στόν ἐχθρὸ δὲν εἶσαι παιδί μου. Εἶσαι μόνο στρατιώτης. Εἶμαι δικαιοκτῆς σου! Ὑπάκουσε.

Μὰς ἔδωκαν τά φυσιγγία ποῦ εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς πληγωμένους μας. Ἐβάλαν τὸν πατέρα μου σὲ ἀπόστασι δέκα πέντε βημάτων καί τότε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου σήκωσε τὸ χερί του καί μὲ ἀσθηρὰ φωνὴ διέταξε:

— Ἐπὶ σκοπὸν!

Τὸ τουφέκι μου ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρα μου, Ἐτρεξα στόν πατέρα μου καί ἔπεσα ἡμιλυποθύμος στήν ἀγκαλιά του.

— Παιδί μου, ποῦ εἶπε, αὐτοὶ οἱ ἀγύμναστοι νεοσύλλεκτοι πυροβολοῦν κακῶς· θὰ με βασανίσουν. Ἐσὺ σκοπεύεις καλά. Βασίζομαι σὲ σένα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Πρός χάριν τῆς μητέρας σου.

Καί συγκροῶς μ' ἀγκάλιασε καί μὲ φίλησε. Οἱ ξένοι ἀξιωματικοὶ εἶχαν συγκινηθεῖ. Ἐγὼ ἔκλαιγα. Τότε ὁ πατέρας μου εἶπε νὰ σταθῶ με τοὺς ἄλλους καί διὰν ἐπῆγα στή γραμμὴ μου φώναξε:

— Εἰς προσηγήν.

Ἐπειτα ἔδωσε τ' ἄλλα προστάγματα καί τέλος ἐφώνησε: «Πῦρ! Τὸν ἐπυροβόλησα. Τὸν ἐσκότωσα!... Αὐτὸ ἦταν ὄλο.

Eug. Moran

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

(Τοῦ ALPHONSE DAUDET)

Γιὰ νὰ πᾶς στὸ χωριὸ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ μῦλο ποῦ πρέπει νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ μιὰ ἀγροικία χτισμένη κοντὰ στὸ δρόμο, στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης αὐλῆς τριγυρισμένης ἀπὸ μουριές. Πάντοτε μιὰ μεγάλη σιωπὴ βασίλευε γύρω τῆς. Ὅταν περνοῦσες οἱ σκύλοι δὲν ἐγαύγιζαν, οἱ φραγκόκοτες ἐφευγαν χωρὶς νὰ φωνάζουν. Μεσα οὔτε μιὰ φωνὴ! Τίποτε, οὔτε κουδοῦνι μουλαρίου... Χωρὶς τ' ἄσπρα κουρτινάκια τῶν παραθύρων καί τὸ καπνὸ ποῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τῆ στεγῆ, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς τὸ μέρος ἀκατοίκητο.

Χθές, μὲ τὸ χτύπημα τοῦ μεσημεριοῦ, γύριζα ἀπὸ τὸ χωριὸ καί γιὰ νὰ ἀποφύγω τὸν ἥλιο, περιπατοῦσα κατὰνακρον στόν τοίχο τῆς ἀγροικίας, στήν σκιά τῶν μουριῶν.

Στὸ δρόμο μπρὸς στήν ἀγροικία, ἀμίλητοι ὑπηρετῆς ἐτελείωναν τῆ φώτωση ἐνὸς κάρρου μὲ ἄχυρο. Ἡ θύρα εἶχε μείνει ἀνοικτῆ. Ἐβόριζα περῶντας μιὰ ματιὰ, καί εἶδα στὸ βάθος τῆς αὐλῆς, στήριγμένο στόν τοίχο ἕνα ψηλὸ γέρο κάτασπρο, μὲ μιὰ βέστα πολὺ κοντὴ καί παντελῶν κουρελιάρικο... Ἐστάθηκα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ φόρτωναν τὸ κάρρο μου εἶπε σιγὰ:

— Σοῦ! εἶναι ὁ κύριος... εἶνε ἐστὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦ γιου του.

Τῆ στιγμὴ αὐτῆ μιὰ γυναῖκα καί ἕνα μικρὸ παιδί, ντυμένοι στὰ μαῦρα, πέρασαν κοντὰ μας μὲ χονδρὰ χρυσοδεμένα εὐχολόγια καί ἐμπῆκαν στήν ἀγροικία. Ὁ ἀνθρωπος ἐπρόσθεσε: — «Ἡ κυρία καί ὁ Καδέτος! Γυρίζουν ἀπὸ τῆ λειτουργία. Πάνε κάθε μέρα, ἀπὸ τότε ποῦ ἐσκότωθῆ τὸ παιδί. Α! κύριε, τί θλίψις, τί ἀπελπίσια! Ὁ πατέρας φορεῖ ἀκόμη τὰ ροῦχα τοῦ πεθαμένου· δὲν μποροῦν ἀκόμη νὰ τὸν πείσουν νὰ τ' ἀφήσῃ.»

— «Ντὲ! ὄσσε! Ἔφο!» Τὸ κάρρο ἐκινήθη νὰ φύγῃ καί ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ μᾶθο περισσότερα σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι αὐτῆ, ἐξήγησα τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν ἁμαξᾶ νὰ ἀνεβῶ παραπλευρῶς του καί ἐκεῖ παύου, μὲς τὸ ἄχυρο, ἔμαθα ὅλη αὐτῆ τὴν παρακτικὴ ἱστορία....

Ἐλεγόταν Γιάννης· ἦταν ἕνας θαυμασιὸς χωρικός εἴκοσι χρονῶν καί ἡσυχὸς σάν κορίτσι. Ἐπειθῆ ἦταν πολὺ ὁμορφος, οἱ γυναῖκες τὸν ἐπρόσεχαν· ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε στὸ νοῦ του παρὰ σὲ μιὰ μικρὴ Ἀρλεζιανὰ ντυμένη ὅλη στὰ βελούδα καί στίς δαντέλες. Στὴν ἀγροικία κατ' ἀρχάς δὲν εἶδαν μ' εὐχαρίστησι τῆ σχέσι αὐτῆ. Ἡ κόρη εἶχε τῆ φήμη κοκέτας καί οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἦσαν νειοποῖ. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἤθελε μὲ κάθε τρόπο τὴν Ἀρλεζιανὰ του. Ἐλεγε: Θὰ πεθάνω ἂν δὲν μοῦ τῆ δώσουν! Μὰ ἐφθανε μέρχως ἐκεῖ. Ἀπεφάσι-σαν γι' αὐτὸ νὰ τοὺς παντρεύουν μετὰ τὸ καλοκαίρι. Λοιπόν, μιὰ

Κυριακὴ βράδῃ στήν αὐλὴ τῆς ἀγροικίας, ἡ οἰκογένεια ἐτελείωνε τὸ δείπνο. ἦταν σχεδὸν γαμήλιο τραπέζι. Ἡ ἀρραβωνιστικὰ δὲν παρεκλήθητο, ἀλλὰ ἔπιαν εἰς ὕψαις τῆς ὅλη τῆ ὥρα. Ἐξαφναῶς ἀνθρώπος παρουσιάζεται στήν πόρτα καί μὲ φωνὴ ποῦ ἐτρομε ζήτησε νὰ μιλήσῃ τοῦ κύρ Σταύρου ἰδιαίτερως. Ὁ Σταύρος, σηκώοντα καί βγαίνει στὸ δρόμο.

— Ἀφεντικὸ, τοῦ λέει ὁ ἀγνωστος, πᾶτε νὰ παντρεύετε τὸ γιὸ σας μὲ μιὰ παικτοήρη, ποῦ ἦταν δυὸ χρόνια ἐρωμένη μου. Καί μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτὸ! Νὰ τὰ γραμματῆ τῆς! Οἱ γονεῖς τῆς τὰ ἤξεραν ὅλα καί μου τῆν εἶχαν ὑποσχεθῆ ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποῦ ὁ γιὸς σας τῆν ἀγάπησε οὔτε αὐτοὶ οὔτε ἡ ὄμορφος μὲ θέ-λουν... Ἐν τούτοις ἐνόμισα, οἱ δὲν μποροῦσε, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ νὰ γίνῃ γυναῖκα ἐνὸς ἄλλου.

— Καλὰ! εἶπε ὁ κύρ Σταύρος, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὰ γραμματῆ ἐμπᾶτε νὰ πῆτε ἕνα ποτήρι ἰσοχάτο. Ὁ ἀνθρώπος ἀπῆντησε: Ἐὐχαριστῶ. Καί ἐφυγε...

Ὁ πατέρας ἐμπῆκε ἀπαθῆς, κατέλαβε πάλι τῆ θέσι του στὸ τραπέζι καί τὸ φαγητὸ ἐτελείωσε εὐθῆμα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδῃ ὁ κύρ Σταύρος καί ὁ γιὸς του ἐπῆγαν μαζί στὰ χωράφια. Ἐμειναν πολὺ ὥρα ἔξω. Ὅταν ἐγύρισαν ἡ μητέρα τοὺς ἐπερῶμενε.

— Γυναίκα, εἶπε ὁ νοικοκύρης ὀδηγώντας τὸ γιὸ τῆς, ἀγκαλιάσε τον! Εἶνε δυστυχισμένος.

***

Ὁ Γιάννης δὲν ἐμίλησε πιά γιὰ τὴν Ἀρλεζιανὰ. Ἐν τούτοις τὴν ἀγαποῦσε πάντοτε, καί μάλιστα περισσότερο τώρα.

Μιὰ φορὰ, στὸ τραπέζι ἡ μητέρα του βλέποντας τον μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα, τοῦ εἶπε: — Ἐ! Καλὰ Γιάννη, ἂν ἀκόμη τὴν θέ-λεις, στή δίνουμε. Ὁ πατέρας του ἔσκαβε τὸ κεφάλι συγκοτανευτικᾶ... Ὁ Γιάννης ἔκανε σημεῖο ὅτι δὲν ἤθελε, καί ἐβγήκε....

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτῆ φαινότανε διαφορετικῶς. Ἐκανε τὸν εὐθῆμο, γιὰ νὰ καθισχάτῃ τοὺς γονεῖς του. Τὸν ξαναεἶδαν νὰ χορεύῃ στήν ταβέρνα. Ὁ πατέρας του εἶπε: «Γιαντοῦθηκε». Ἡ μητέρα του ὅμως πάντοτε φοβότανε καί περιωστέρο τώρα ἀπὸ ἄλλοτε ἐπέ-